

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXIX. Quomodo post mortem Sisinnii, Nestorius Antiochiâ accitus, Constantinopolitanum Episcopatum suscepit: statimque qualis esset deprehensus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

rio & Ardaburio Consulibus, die nono A
Kalendas Januarii. Vir ob temperan-
tiam quidem vitæque sanctitatem & ob
benignitatem erga pauperes celeberrim-
us. Moribus vero simplex & affabi-
lis, ac proinde à negotiis alienus. Quam
ob causam molestus fuit negotiis ho-
minibus, apud quos in opinionem venit
ignavia.

ρείς καὶ ἀρδαβυρείς, τῇ εἰκάδι τεταρτῆ
δεκεμβρίου μηνὸς ἀπὸρ ὅτι σαφροσύνη καὶ
κρίσις ὀρθῶ καὶ φιλοπρωχία περιέδοσαν τὸ
ἡθὺς ἐνπροσώπῳ τε καὶ ἀπλάσῳ ἐδιατ-
το ἀπειραμονέσσερος διὸ καὶ τοῖς φιλοπρω-
μοσιν λυπηρὸς ἦν, καὶ ἀδρανείας δόξαν ἔλα-
βε παρ' αὐτοῖς.

CAP. XXIX.

Κεφ. κθ.

*Quomodo post mortem Sifinnii, Nestorius Anti-
ochia accitus, Constantinopolitanum Episcopa-
tum suscepit: statimque qualis esset de-
prehensus est.*

Β. αὐτῶν τῶν τελευτῶν σισιννίου ἐκ τῆς ἀντιοχείας ποτα-
πεμφθέντες, ἐπισκοπον κωνσταντίνης πόλεως πεποιθότα-
τον, ὃς ἐνδύσετο ἐπιτοκίον οὐκ αὐτῶν ἦν.

POST obitum Sifinnii, propter homi-
nes inanis gloriae studiosos, placuit
Imperatoribus neminem ex Ecclesia
Constantinopolitana ad Episcopatum
promovere, licet multi Philippum,
nec pauciores Proclum ordinari sum-
mo studio contenderent. Peregrinum
igitur hominem Antiochia evocare fa-
tius visum est. Erat illic vir quidam, no-
mine Nestorius, ortus ex urbe Germa-
nicia, sonora voce & expedita facundia.
Atque idcirco illum tanquam idoneum
ad docendum populum accersere de-
creverunt. Elapso itaque trium men-
sium spatio, Nestorius Antiochia ad-
ducitur. Qui ob temperantiam qui-
dem à plurimis predicabatur. In reli-
quis vero quali ingenio & quibus mori-
bus fuerit, ex prima ejus concione
prudenciores quique statim deprehen-
derunt. Ordinatus enim die quarto
Idus Apriles, Felice & Tauro Con-
sulis, illico coram universo populo
Imperatorem alloquens, celebrem il-
lam protulit dictionem. Da mihi, in-
quit, Imperator, terram haereticis pur-
gatam, & ego tibi caelum retribuam.
Mecum haereticos debella: ego Persas
tecum debellabo. Haec verba licet
quidam ex vulgo qui haereticos ode-
rant, libenter amplexi sint, iis tamen,
ut dixi, qui interiorem animi sensum ex
verbis conjicere norunt, perspecta sta-
tim fuit hominis levitas & violentia,
cum inanis gloriae studio conjuncta:
quippe qui ne brevissimi quidem tem-
poris moram sustinens, in hujusmodi
verba prorupisset, & antequam ipsam,
ut vulgo dicitur, civitatis delibasset
aquam, acerrimum se persecutorem

Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν σισιννίου ἐδύσε-
το κωνσταντίνης πόλεως ἐπισκοπὴν ποτα-
πεμφθέντες, ἀπὸρ ὅτι σαφροσύνη καὶ
κρίσις ὀρθῶ καὶ φιλοπρωχία περιέδοσαν τὸ
ἡθὺς ἐνπροσώπῳ τε καὶ ἀπλάσῳ ἐδιατ-
το ἀπειραμονέσσερος διὸ καὶ τοῖς φιλοπρω-
μοσιν λυπηρὸς ἦν, καὶ ἀδρανείας δόξαν ἔλα-
βε παρ' αὐτοῖς.

Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν σισιννίου ἐδύσε-
το κωνσταντίνης πόλεως ἐπισκοπὴν ποτα-
πεμφθέντες, ἀπὸρ ὅτι σαφροσύνη καὶ
κρίσις ὀρθῶ καὶ φιλοπρωχία περιέδοσαν τὸ
ἡθὺς ἐνπροσώπῳ τε καὶ ἀπλάσῳ ἐδιατ-
το ἀπειραμονέσσερος διὸ καὶ τοῖς φιλοπρω-
μοσιν λυπηρὸς ἦν, καὶ ἀδρανείας δόξαν ἔλα-
βε παρ' αὐτοῖς.

ἐδείκνυτο πέμπτη γέ οὖν κ' ἡ τῶν χρεσθονίαν
 ἡμετέραν ἀκλήθειαν τῶν δρεσανίων, ἐν ᾧ ἐν παρα-
 βύσει πύργου, καὶ θελεῖν βαλόμενος, εἰς δ' ἀπό-
 νουα ἀλλὰς ἤλασεν ὁρῶντες γὰρ καὶ ταῖς με-
 νοντο εὐκλήθειαν τόπον, πύρεμβαλόνης ὑφ' ἡ-
 λαι αὐτὸν ἔπνευθεν ἢ τὸ πῦρ καὶ τὰς πα-
 ρακίμβρας οἰκίας ἀνήλωσε. Θόρυβός τε ἐν
 τότε κ' ἡ τῶν πόλιν ἐχρησέτο, καὶ οἱ δρεσανιοὶ πρὸς
 ἀμυναν ἠντιεπίζοντο· ἀλλὰ τὸ μὴν κακὸν
 παρθεῖναι εἰς ἔργον ἐσωεχώρησεν ὁ τὴν πό-
 λιν φυλάσων θεός· πυρκαϊὰν ἢ τὰ λοιποῦ
 ἀπεκαλοῦν ἀύσον, ἐ μόνον οἱ τῶν αἰρέσεων,
 ἀλλ' ἠὲ καὶ οἱ οἰκίῳι τ' πίσειως· ἐ γὰρ ἐπαύε-
 τό ἀλλὰ κατὰ τῶν αἰρέσεων τεχνάζομενοι,
 τότε αὐτὰ τὴν πόλιν ἀνέτρεψε· καὶ γὰρ ναυα-
 πτανὸς σκύλλην ἐπεράτο, ἡ σπονκιζόμενοι
 ἐφ' οἷς ὁ ναυασιανὸν Ἐπίσκοπον παύλο
 ἐπ' εὐλαβείᾳ ἀειδόθη· ἢν' ἀλλ' οἱ κρα-
 ταῖτες παρανεσφ καλέσελλον αὐτὴ τὴν ὄσ-
 μιν ὅσα ἢ ἀειδίασαν, λυδίαν τε ἔκαρϊαν
 κακὰ τοῖς θεοσαρκαϊδοκαίτοις ἐποίησε, καὶ
 ὅσοι δὲ αὐτὸν πολλοὶ περὶ μίλιτον καὶ σάρ-
 δεις ἐν τῇ γηρομνησάσφ ἀπέθανον, ἀξολι-
 πῆ μοι δοκῶ ὅποιαν μὴν οὖν καὶ διὰ ταῦτα,
 καὶ διὰ τὴν ἀθυροῦν αὐτῶν γλώσσαν δίκην ἐδω-
 λεμετ' ὀλίγον ἔρω.

A ostenderet. Quinto igitur post ordi-
 nationem suam die, Ecclesiam Ariano-
 rum in qua occulte preces faciebant,
 subvertere aggressus, eos ad desperatio-
 nem coegit. Nam cum Ecclesiam suam
 everti cernerent, ipsi injecto igne eam
 combusserunt. Porro ignis ulterius
 serpens, contiguas etiam domos absum-
 psit. Ea res tumultum in urbe excita-
 vit: jamque Ariani ad vindictam se pa-
 rabant. Verum custos civitatis Deus,
 malum ulterius progredi non est passus.
 B Exinde vero incendiarium eum voca-
 runt non hæretici solum, verum etiam
 ejusdem cum illo fidei cultores. Non
 enim quiescebat, sed adversus hæ-
 reticos subinde calumnias struens, civi-
 tatem quantum quidem in ipso erat,
 subvertebat. Nam & Novatianos ve-
 xare conatus est, stimulante eum invi-
 dia, eo quod Paulus Novatianorum E-
 piscopus religionis gratiâ ubique cele-
 braretur. Verum Principes impetum
 illius, admonitionibus suis reprefferunt.
 Quantis autem malis Quattadecima-
 nos per Asiam, Lydiam & Cariam affe-
 cerit, & quàm multi ejus causâ apud Mi-
 letum & Sardes seditione facta interie-
 rint, silentio transmittendum puto.
 C Quas autem pœnas tum ob ista, tum ob
 effrenem linguæ petulantiam dederit,
 paulo postea dicam.

Κεφ. λ'.

C A P. XXX.

*Tria tempora sūt τὸ ἐν Θεοδοσίῳ Βουργουνδίων
 ἐχρησθίαν.*

*Quomodo Theodosii junioris Principatu Bur-
 gundiones Christianam religionem
 amplexi sint.*

Πράγμα μῆτοι περὶ τόνδε τὸν χρόνον
 αἴτιον μνήμης γηρομνησάσφ διηγησομαι
 ἐπὶ ἐστὶ βαρβαρον, πέρεν τὴν ποταμοῦ
 ῥῆμα ἔχον τὴν οἰκίαν, βουργουνζῶνες κα-
 λούται· οὗτοι βίον ἀπράγμονα ζῶσιν
 αἱ τέλλοτες γὰρ χεδὸν πάντες εἰσὶν καὶ ἐν
 ταῦτι μῶτον λαμβάνοντες, ἀποτρέφον-
 ται· τῆτοι συνεχῶς τὸ ἐθῆν τῶν ἔννων
 ἐπερχόμενοι, ἐλεηλάτει τὴν χώραν αὐτῶν
 καὶ πολλὰς πολλάκις αὐτῶν ἀνήρου· οἱ ἢ
 ὑπὸ ἀμνησία, ἀνθρῶπα ἀποσφεν-
 γασθῆσαν· θεῶ δέ τιμ ἐπιτρέλαι αὐτὰς
 ἐδάσαντο· κατὰ νοῦν δέ λαμβάνοντες ὅτι
 ρωμαίων ὁ θεός ἰσχυρῶς τοῖς φοβεμῶσις
 αὐτῶν βοηθεῖ, κοινῇ γνώμῃ πάντες ἐπὶ τὸ

Nunc vero rem memoratu in pri-
 mis dignam, quæ per id tempus
 contigit, narrabo. Gens est barbara,
 trans flumen Rhenum sedes habens, eo-
 rum qui Burgundiones vocantur. Hi
 vitam quietam & a negotiis alienam du-
 cunt. Quippe omnes fere sunt fabrilig-
 narii, & ex hac arte mercedem capien-
 tes, semetipfos alunt. In horum fines
 assidue irruentes Hunni, regionem illo-
 rum vastabant, multosque ex ipsis sub-
 inde interficiebant. Itaque Burgundio-
 nes ad consilii inopiam redacti, nullius
 quidem hominis auxilium implorarunt,
 sed Deo cuiquam sese committere sta-
 tuerunt. Cumq; animadverterent, Ro-
 manorum Deum illis qui numen ipsius
 revererentur, certissimum auxilium